

i Virkeligheden allerede har paalignet to Ter-
minstatter paa det berømte „gode“ Aar 1871,
og det er at stole paa en usikker og uvis
Fremtid, naar man tror nu atter at kunne
trække Bøxler paa det samme Aar for
de to følgende Aars Vedkommende, uden
at Saadant er nødvendigt. Dertil kom-
mer endnu den Betragtning for mig
og, som jeg antager, for de ærede andre Her-
rer af Mindretallet, at vi maa indrømme, at
en Indtægts- og Formuestat, ja selv en Ind-
tægtsstat efter de nuværende Regler er mere
retfærdig end f. Ex. Toldbeskættningen. Ganske
vist maatte man, naar en saadan Stat skulde
være vedvarende, onske den anlagt saaledes, at
der ogsaa blev taget Hensyn til Formuen og,
som den ærede Ordfører bemærkede, til Leiligh-
hed. Naar der da i vor Antydning i Betænk-
ningen ikke staar „Leilighed“, da forlæres det
jo let derved, at i de nu bestaaende Regler for
Paaligningen af Indtægtsstat er Leiligheds-
momentet indeholdt. Saa længe man har disse
Regler, har man deri altsaa Leiligheden og Ind-
tægten, og vi behøve derfor kun at søge Formuen til.
Her kommer jeg nu til det Punkt, hvori vi 4
Medlemmer af Mindretallet, saaledes som jeg
har forstaaet Sagen, stille os fra det ærede
Medlem for Præsts Niels Iste Balskræds
(Scavenius) og vistnok ogsaa fra flere Med-
lemmer, om ikke i denne Sag saa anderledes,
som modsætte sig Indtægtsstaten. Vi ind-
rømme nemlig, at det vilde være heldigt, om
vi havde en almindelig Indtægts- og For-
muestat, bygget paa gode Principer, men ikke
som en Stat, der skulde lægges til de nu be-
staaende Skatter som en forøget Byrde paa
Befolkningen, men som en Stat, hvorved man
kunde lette og omfordele de nu bestaaende
Skattebyrder. I saa Henseende skal jeg hen-
vise ikke blot til vor høist uheldige Sportel-
lovgivning, Skibsafgifterne og Stempelpapirs-
lovgivningen, som i mange Forhold hindrer
Omsætningen, men navnlig til Tolden. Jeg
skal ikke komme ind paa de Betragtninger, som
den ærede Ordførers Omtale af disse Spørgs-
maal kunde give Anledning til; jeg tror, det
vilde føre for meget bort fra Sagens egentlige
Kjerne. Men naar den ærede Ordfører finder,
at Tolden er langt naturligere og rammer

den Ubemidlede mindre end Indtægtsstaten,
saa har jeg en modsat Mening. (Ord føre-
ren: Det har jeg ikke sagt!). Den ærede
Ordfører siger, at han ikke har sagt det, men
det forekommer mig, at hans Udsvelling gif-
ganste i den Retning, men det skal maasse
forstaaes med Modifikation. Den ærede Ord-
fører har i alt Fald op læst og tiltraadt en
Del af Forhandlingerne paa et andet Sted,
der theoretisk betragtede kunne synes at være
rigtige, men som, naar man tager Hensyn til
de faktiskke Forhold, efter min Mening ere fuld-
stændig urigtige; thi det er let nok sagt,
at, naar Arbejderen har det saaledes, at han
lige kan svømme ovenpaa og holde Tungen
lige paa Vægtstaaalen, uden at den falder til
den ene eller den anden Side, saa falder det, man
f. Ex. lægger paa Tolden, ikke paa Arbejderen,
men paa Arbejdsherren ved for høiet Daglen.
Men dette er en theoretisk Betragtning, som
ikke godkjendes i det virkelige Liv, thi vi se,
at medens Statterne paa vore Forbrugsobjek-
tende, ere stegne vel omtrent henimod det Dob-
belte i de senere Aar. — Hjøndt selvfølgelig
ikke i samme Grad for enkelte Individuer — ere
Indtægterne for Arbejdsklassen ingenlunde
stegne i samme Forhold. Vi have mange
Smaafolk, som sidde med en Indtægt paa 3
— 400 Rd., som igjennem Told betale en
Stat af 16—20 Rd. Det er en aldeles
ublu Beskættning, og man bøder ikke tilstræk-
kelig herpaa ved at fritage dem for Indkomst-
staten. Overhovedet er det et Spørgsmaal,
hvorvidt det er rigtigt at fritage Nogensomhelst.
Man kunde lade Enhver indrede efter et pas-
sende og billigt Forhold til hans hele Stil-
ling; thi det er godt, at Alle have en vis
Part ogsaa i Byrden; det hjælper til at sam-
menbinde til et samlet Samfund; men dette
skal jeg ikke gaa nærmere ind paa. Jeg tror,
at man her i Thinget vil finde Flertal for
den Opfattelse, at det ikke er rigtigt at paa-
ligne ufornødne Skatter, men at det er rigtigt
at søge at faae en stedsvarende Indtægts-
Formue- og Leilighedsstat — jeg tager Leiligh-
hedsstat med, forsaavidt den ikke ligger i det
første Begreb — for at faae lettet den Byrde,
der navnlig gjennem Tolden hviler paa den
ufornuende Stand. Vor Stilling ligeoverfor